

U S N E S E N Í

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **Ing. L. M.**, narozen „X“,
bytem „X“,
právně zastoupen Mgr. Petrou Bielinovou, advokátkou,
sídlem Chalupkova 1367, 149 00 Praha,

proti
žalovanému: **Ústecký kraj**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

za účasti
osob zúčastněných

na řízení: a) **Ing. A. K.**, narozena „X“,
bytem „X“,
b) **Ing. J. P.**, narozena „X“,
bytem „X“,
c) **Ing. H. V.**, narozena „X“,
bytem „X“,
d) **Mgr. Ing. J. Š.**, narozen „X“,
bytem „X“,
e) **Ing. J. F.**, narozen „X“,
bytem „X“,
f) **Ing. S. D.**, narozen „X“,
bytem „X“,
g) **Mgr. A. K.**, narozena „X“,
bytem „X“,
h) **JUDr. S. H.**, narozena „X“,
bytem „X“,
i) **Ing. K. M.**, narozena „X“,
bytem „X“,
j) **Ing. P. L.**, narozena „X“,
bytem „X“,
k) **F. P.**, narozen „X“,
bytem „X“,

- l) **Mgr. I. J.**, narozena „X“,
bytem „X“,
- m) **Bc. S. K.**, narozen „X“,
bytem „X“,
- n) **Mgr. N. J. R.**, narozena „X“,
bytem „X“,
- o) **Ing. M. Z.**, narozen „X“,
bytem „X“,
- p) **Ing. Z. K.**, narozena „X“,
bytem „X“,
- q) **PhDr. A. Š.**, Ph.D., narozen „X“,
bytem „X“,
- r) **Ing. J. K.**, narozena „X“,
bytem „X“,
- s) **Ing. P. S.**, narozen „X“,
bytem „X“,
- t) **Ing. J. L.**, narozena „X“,
bytem „X“,
- u) **Ing. H. T.**, narozena „X“,
bytem „X“,
- v) **Ing. P. S.**, narozena „X“,
bytem „X“,
- w) **Ing. M. Š.**, narozena „X“,
bytem „X“,
- x) **Bc. J. J.**, narozen „X“,
bytem „X“,
- y) **Bc. J. S.**, narozena „X“,
bytem „X“,
- z) **Mgr. M. P.**, narozena „X“,
bytem „X“,
- aa) **Ing. L. K.**, narozena „X“,
bytem „X“,

ab) Ing. K. G., narozen „X“,
bytem „X“,

ac) Ing. H. B., narozena „X“,
bytem „X“,

ad) Ing. J. S., narozen „X“,
bytem „X“,

ae) Ing. M. Z., narozena „X“,
bytem „X“,

af) Ing. H. F., narozena „X“,
bytem „X“,

ag) Ing. D. M., narozena „X“,
bytem „X“,

ah) Ing. E. S., narozena „X“,
bytem „X“,

ai) Ing. J. V., narozen „X“,
bytem „X“,

aj) Ing. J. S., narozen „X“,
bytem „X“,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2016, č. j. 124/KH/2015, JID: 166958/2016/KUUK,

takto:

- I. Žaloba **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Částka 3 000 Kč bude žalobci vrácena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2016, č. j. 124/KH/2015, JID: 166958/2016/KUUK, jímž byla podle § 15 odst. 1 v souběhu s ustanovením § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), a ustanovením § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), částečně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informací jaká byla celková výše veřejných prostředků před zdaněním vyplacených v letech 2010 až 2015, a to řediteli krajského úřadu a vedoucím odborů a oddělení. U jednotlivých osob žalobce netrval na poskytnutí údajů v plném rozsahu, ale uvedl, že mu postačuje jméno, příjmení a celková částka. Dále žalobce v žalobě požadoval, aby soud žalovanému nařídil do 3 dnů od právní moci rozsudku poskytnout žalobci informace o jménu, příjmení a celkové částce před zdaněním vyplacené v letech 2010 – 2015 osobě či osobám zastávajícím pozici ředitele, vedoucího odboru a vedoucího oddělení Krajského úřadu Ústeckého kraje. Dále žádal, aby soud uložil žalovanému náhradu nákladů řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že se od 30. 11. 2015 marně domáhá informace o celkové výši veřejných prostředků před zdaněním vyplacených v jednotlivých letech 2010 až 2015 řediteli krajského úřadu a jednotlivým vedoucím odborů a oddělení Krajského úřadu Ústeckého kraje. Žalovaný poskytl informace pouze částečně, a to o osobách, které s poskytnutím informace souhlasily. Žalovaný opakovaně vydává rozhodnutí o odmítnutí informace, která jsou ze strany nadřízeného orgánu opakovaně rušena pro nezákonnost. Výsledkem dosavadního řízení je tak pouze existence celkem šesti naprosto totožných rozhodnutí o odmítnutí informace a dále existence pěti zrušujících rozhodnutí nadřízeného orgánu. Žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 278/2015 dle kterého může v uvedeném případě žalovat přímo povinný subjekt. Je přesvědčen, že jeho právo na poskytnutí požadované informace je zcela nesporné. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle § 8b InfZ zásadně poskytují.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž poukázal na to, že žalobou napadené rozhodnutí již bylo zrušeno rozhodnutím odvolacího orgánu, Ministerstvem vnitra, a proto má za to, že je dána neodstranitelná vada žaloby zakládající absenci aktivní legitimace.
4. K meritu věci uvedl, že v případě obdobné žádosti o informace byla dne 30. 4. 2015 podána správní žaloba. Tuto žalobu podaly dotčené osoby, které jsou shodné s osobami, které jsou dotčeny žádostí žalobce. Správní žaloba byla původně vedena Krajským soudem v Ústí nad Labem pod sp. zn. 15 A 51/2015 a nyní je vedena pod sp. zn. 15 A 36/2017. Právo na soudní ochranu žádostí dotčeným osobám přiznal především Nejvyšší správní soud rozhodnutím rozšířeného senátu č. j. 8 As 55/2012-62. Žalovaný poukázal i na to, že v dané věci se právo na soudní ochranu dotčených osob nachází zcela mimo procesní právní úpravu. Odvolací správní orgán dovozuje z tohoto rozhodnutí více, než v něm bylo vysloveno. V praxi se tyto postoje promítají i v odvolacím řízení v žalované věci, kdy odvolací správní orgán zavazuje žalovaného k poskytnutí žalobcem požadovaných informací. Pokud by žalovaný postupoval při vyřízení žádosti žalobce podle právního názoru odvolacího správního orgánu, znemožnil by tím fakticky dotčeným osobám realizaci jejich ústavního práva na soudní ochranu. Žalovaný proto všechny podobné žádosti o informace odmítá. Žalobce se podáním žaloby domáhá postupu, který naznačil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí č. j. 3 As 278/2015-44. V daném případě však nedošlo k úplnému ignorování závazného právního názoru

nadřízeného správního orgánu, ale žalovaný postupoval tak, aby nezmařil realizaci práv dotčených osob na soudní ochranu. Žalovaný měl za to, že se Nejvyšší správní soud v rozhodnutí č. j. 3 As 278/2015-44 výrazně odklonil od účelu sledovaného ustanovením § 16 odst. 4 InfZ.

Replika žalobce

5. Žalobce v replice uvedl, že samotné zrušení nezákonného rozhodnutí pro žalobce nemá žádný význam, ať už tak učiní soud nebo Ministerstvo vnitra, neboť pro žalobce je důležité získat informace, které stále neobdržel. Podaná žaloba má proto pro žalobce i nadále význam, neboť je zřejmé, že žalovaný postupuje ve věci nezákonně. Žalobci o věci původně vedené pod sp. zn. 15 A 51/2015 není nic známo, pokud by dotčené osoby skutečně podaly nějakou žalobu, která by se týkala projednávané žalobcovy žádosti o informace, pak by o tom žalobce zcela jistě věděl. Úkolem žalovaného je hájit veřejný zájem na hospodárném nakládání s veřejnými prostředky a řídit se správním řádem, nikoli hájit soukromé zájmy jakýchkoli soukromých osob, ty tak mají činit samy, což mohou i v tomto řízení.

Doplnění vyjádření žalovaného

6. Žalovaný v doplnění svého vyjádření uvedl, že po zrušení žalobou napadeného rozhodnutí vydal po novém projednání další rozhodnutí, kterým žádost žalobce o poskytnutí předmětné informace opětovně odmítl. Ve svých rozhodnutích poukazoval na to, že Nejvyšší správní soud vyložil ustanovení § 8b InfZ příliš extenzivně. Naopak žalovaný v souladu s judikaturou Ústavního soudu provedl v každém jednotlivém případě test proporcionality k poměření, zda u žalobce v dané věci právo na informace nepřevýšilo právo na ochranu soukromí dotčených osob. Právní názor žalovaného v podstatě potvrdil nálezný Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, a postup žalovaného tak nelze považovat za bezdůvodný, neboť postupoval způsobem šetřícím ústavní práva žádostí dotčených osob. Žalovaný samozřejmě nemohl provést posouzení věci v kontextu uvedeného nálezu Ústavního soudu, neboť toto rozhodnutí bylo uveřejněno až po vydání rozhodnutí žalovaného. Návrhu žalobce, aby soud nařídil poskytnutí požadovaných informací nelze vyhovět, neboť v žádosti žalobce ze dne 30. 11. 2015 není jakákoliv zmínka o účelu, k jakému mají být požadované osobní údaje užity ve veřejném zájmu a v čem tento veřejný zájem má spočívat. Z tohoto důvodu navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení

7. Osoby zúčastněné na řízení a) až aj) k věci uvedly, že s poskytnutím informací o jejich odměnách a platu i nadále nesouhlasí.

Správní spis

8. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 30. 11. 2015 obdržel žalovaný žádost žalobce o poskytnutí informací uvedených v odst. 1 tohoto usnesení. Žalovaný vyzval dotčené osoby, jichž se mělo sdělení informací týkat, k vyjádření, přičemž tři osoby souhlasily s poskytnutím informací a tyto informace žalovaný sdělil žalobci dopisem ze dne 14. 12. 2015. Ostatní dotčené osoby poskytnutí informací odmítly nebo se nevyjádřily. Dne 14. 12. 2015 vydal žalovaný rozhodnutí,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

kterým ve zbývajícím rozsahu odmítl poskytnutí informací s odkazem na ustanovení § 15 odst. 1 v souběhu s ustanovením § 8a InfZ a ustanovením § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů. Žalovaný postavil svoji argumentaci na tom, že podle § 8a InfZ se informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje poskytují jen při vyhovění předpisům o ochraně osobních údajů, vzhledem k tomu, že zákon o ochraně osobních údajů na poskytnutí platů úředních osob nedopadá, nelze tyto informace na základě InfZ a zákona na ochranu osobních údajů poskytnout. Žalovaný provedl test proporcionality, zda v dané věci právo na informace nepřevýšilo právo na ochranu soukromí dotčených osob, jako kritéria zvolil kritérium vhodnosti, kritérium potřeby a kritérium závažnosti. Vyjádřil nesouhlas s právním názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným v rozsudku č. j. 8 As 55/2012-62 a s odkazem na judikaturu Ústavního soudu odmítl informace poskytnout. Rozhodnutím ze dne 21. 1. 2016 odvolací orgán, Ministerstvo vnitra, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2015 a věc vrátil žalovanému k novému projednání se závazným právním názorem, že informace je nutno poskytnout. Žalovaný následně vydal čtyři další rozhodnutí o částečném odmítnutí poskytnutí informací s prakticky identickým odůvodněním, která byla k odvolání žalobce vždy zrušena ze stejných důvodů odvolacím orgánem a věc byla vždy vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Páté rozhodnutí žalovaného o žádosti žalobce ze dne 30. 11. 2015 je předmětem tohoto soudního řízení.

9. Ve správním spise je dále založeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20. 12. 2016, č. j. MV-3637-30/ODK-2016, kterým bylo žalobou napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k novému projednání; toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 20. 12. 2016.
10. K věci vedené u soudu pod sp. zn. 15 A 51/2015 soud uvádí, že se jedná o případ týkající se jiného žadatele než žalobce, který však požadoval obdobné informace o vedoucích zaměstnancích krajského úřadu. Proti poskytnutí těchto informací se dotčené osoby brání uvedenou žalobou. Dále soud konstatuje, že věc 15 A 51/2015 byla připojena pod věc vedenou pod sp. zn. 15 A 36/2017 a řízení dosud není skončeno.

Posouzení věci soudem

11. Před meritorním posouzením věci je soud povinen zkoumat podmínky řízení, mezi které patří i to, zda byla žaloba podána aktivně legitimovanou osobou, ve lhůtě stanovené zákonem, či zde nejsou jiné překážky řízení bránící projednání věci.
12. Judikatura správních soudů nebyla určitou dobu jednotná v otázce, jak by měl žadatel o poskytnutí informací podle InfZ postupovat v případě, že mu povinný subjekt na jedné straně setrvale odmítá sdělit požadované informace a přitom jsou rozhodnutí povinného subjektu opakovaně nadřízeným orgánem rušena, což je i nyní projednávaný případ žalobce. K tomu, jak postupovat, se jako poslední vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017-35, www.nssoud.cz, který dospěl k závěru, že: „Žadatel o informace může ve věcech svobodného přístupu k informacím podat žalobu přímo proti rozhodnutí povinného subjektu, kterým povinný subjekt po předchozím zrušovací rozhodnutí odvolacího orgánu znovu odmítl požadovanou informaci poskytnout (§ 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím).“ V nyní projednávaném případě žalobce zvolil právě uvedený postup, neboť žalobu podal proti rozhodnutí žalovaného jako povinného subjektu poté, co mu věc byla opakovaně vrácena nadřízeným správním orgánem. Žalobce tedy

postupoval bezpochyby správně, když podal žalobu proti žalobou napadenému rozhodnutí. Žalobce však zároveň podal i odvolání proti žalobou napadenému rozhodnutí. Toto odvolání bylo opět úspěšné a vedlo ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

13. V této souvislosti musí soud odkázat na ustálenou judikaturu správních soudů, ze které vyplývá, že v případě, kdy je rozhodnutí správního orgánu zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně, odpadá možnost soudu rozhodnutí přezkoumat, neboť žalobou napadené rozhodnutí přestalo právně existovat. Jedná se o neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, pro který je třeba žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce má možnost namítat v žalobě proti novému meritornímu rozhodnutí veškeré námitky proti správnímu řízení jako celku, a to včetně okolností, které se vztahují svým obsahem k předchozímu pravomocnému rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2010, č. j. 2 Afs 125/2009-104, www.nssoud.cz). Právě o takový případ se ve věci žalobce jedná. Na základě zrušení žalobou napadeného rozhodnutí odpadl předmět řízení a tento nedostatek je neodstranitelný, a proto soud předmětnou žalobu výrokem I. usnesení odmítl dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
14. Soud si je vědom určité specifičnosti řízení podle InfZ i následného přezkumu postupu povinného subjektu soudem. V tomto směru lze zmínit ustanovení § 16 odst. 4 InfZ, které uvádí, že při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.
15. Žalobce uvedl, že i přes zrušení rozhodnutí trvá na tom, aby soud využil svého oprávnění a nařídil žalovanému informace poskytnout. Soud má však za to, že uvedenou pravomoc nemá, neboť nařízení poskytnutí informací je vázáno na přezkum rozhodnutí a nejedná se o samostatný nárok, o kterém by mohl soud rozhodovat samostatně. Pokud by tomu tak bylo, mohl by se žalobce domáhat přímo poskytnutí informací podle InfZ, aniž by tomu muselo předcházet vydání rozhodnutí. Správní soud by se tak již stal zcela soudem nalézacím, nikoliv přezkumným, což však neodpovídá koncepci správního soudnictví, jehož úkolem je primárně přezkum postupu a rozhodnutí správních orgánů.
16. I pokud by soud akceptoval názor žalobce, že může samostatně rozhodovat o uložení povinnosti povinnému subjektu poskytnout informace, musel by zvážit, který z postupů využít. Soud může vedle uložení povinnosti poskytnout informace i žalobou napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit zpět povinnému subjektu se závazným právním názorem (viz např. odst. 29 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 As 345/2017-73, www.nssoud.cz).
17. K problematice poskytování informací o platech a odměnách úředních osob je nutno odkázat na nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, a ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1200/16, ve kterých Ústavní soud mimo jiné uvedl, že: *„Povinná osoba může odmítnout poskytnout žadateli informace o platu a odměnách zaměstnance, vyžádané na základě ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud nejsou splněny všechny tyto podmínky:*

a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu;

- b) informace samotná se týká veřejného zájmu;
- c) žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“;
- d) informace existuje a je dostupná.

Nejsou-li všechny tyto podmínky splněny, potom odmítnutí poskytnout žadateli informaci o platu a odměnách zaměstnance není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, vyplývající z článku 17 odst. 5 Listiny.“

18. Na tento právní názor Ústavního soudu revidující právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, navazuje další judikatura správních soudů, ze které mimo jiné vyplývá, že za této nové právní situace vytvořené nálezy Ústavního soudu je třeba, aby povinný subjekt provedl test žádosti o poskytnutí informací ve smyslu shora uvedených nálezů Ústavního soudu, a z tohoto důvodu jsou rozhodnutí povinných subjektů rušena a věc vrácena k dalšímu řízení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 2 As 173/2017-27; ze dne 28. 2. 2017, č. j. 2 As 296/2017-31; ze dne 17. 5. 2018, č. j. 2 As 313/2017-56; rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 10. 2018, č. j. 5 A 40/2015-68; www.nssoud.cz). Soud však v daném případě odmítnutí žaloby pro nesplnění podmínek řízení nemá žádnou pravomoc jak uložit povinnému subjektu, aby se žádostí zabýval a provedl test žádosti ve smyslu uvedených nálezů Ústavního soudu. Na základě výše uvedeného soud uzavírá, že nezbylo než žalobu odmítnout a o povinnosti poskytnout informace samostatně nerozhodoval.
19. Výrok II. usnesení o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.
20. Jelikož řízení skončilo odmítnutím žaloby před prvním jednáním, soud podle ustanovení § 10 odst. 3 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), rozhodl ve výroku III. tohoto usnesení o vrácení soudního poplatku, který žalobce uhradil při podání žaloby ve výši 3 000 Kč; tento soudní poplatek bude žalobci v plné výši vrácen z účtu krajského soudu dle ustanovení § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve lhůtě třiceti dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem dne 24. dubna 2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu